

ရွှန်းရတနာ

ရင်ကွဲမိုး

၂၈၆

“ထိုက်တန်ရေ”

မိန်းကလေးတန်မဲ့ စက်ဘီးကို ကျုံးရုန်းနင်းလာသော ရွှေဇလပ်ညိုကို ထိုက်တန်အမေ ဒေါ်မိုး က မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“ရွှေဇလပ်ညို ... ညည်းကို ကြည့်လိုက်ရင်လေ မိန်းမပီပီသသ ဣန္ဒြေရရကို တစ်ခါမှ မတွေ့ ရဘူး၊ အိမ်က မေထိုက်တန်လည်း အတူတူပဲ”

ဇလပ်တို့ ကလည်း မဟုတ်တာ ပြောတယ်ထင်ရင် ပြန်ကို ပြောလိုက်ရမှ ဆိုသူမျိုး။

“ကြီးမိုးကလည်း ဇလပ်တို့ က မိန်းမ မပီသတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း နေတာပါ၊ ဒီခေတ်က ဆံမြိတ်ချပြီး ဒူးနားချိတ် ဝတ်တဲ့ ခေတ်မှ မဟုတ်တော့တာ ကြီးမိုးရဲ့ ”

“ဟွန်း ... ပြောလိုက်ရင် မေထိုက်တန်နဲ့ တစ်သံတည်းပဲ၊ ညည်းတို့က ခေတ်လွန်နေတာဟေ့ ပေါက်ကျော်မတွေ့ရေ”

“ကဲပါ ကြီးမိုးရယ်၊ နောက်မှ ဆူတော့။ ထိုက်တန်ရော”

“လမ်းထိပ်ဘောလုံးကွင်း သွားတယ်လေ၊ ချက်ပြုတ်ချုပ်လုပ်တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘောလုံးပွဲဆို ရပ်ကွက်ပွဲကအစ ကမ္ဘာ့ဖလားအထိ ဘာမှ ကို အလွတ်မပေးတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေး တွေမှန်းကို မသိဘူး၊

ဒီလောက် ဝါသနာပါနေရင်လည်း ကိုယ်တိုင် ဝင်ကန်နေကြပါလား”

“ကြည့်ဖို့ ပဲ ဝါသနာပါတာ ကြီးမိုးရဲ့ ၊ ကန်ဖို့ တော့ ဝါသနာ မပါဘူး၊
ဇလပ် လမ်းထိပ်လိုက် သွားဦးမယ်”

“ကြွဟေ့ ... ကြွ၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေမှန်းကို မသိဘူးတော်၊ အံ့
ပါရဲ့ ”

ရွှေဇလပ်ညိုတဲ့ ...

နာမည်လေးက ပန်းပွင့်လေးလို လှတပတ။ ရုပ်ကလေးကလည်း ဖူး
နုသစ်ကာ ချစ်စရာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ မိန်းမစိတ် မဟုတ်ဘူး လို့
ပြောရလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားလိုက်မှ ဖြင့် ဘောလုံးပွဲ၊ လက်ဝှေ့ပွဲ။

ဆယ်တန်းတောင် အောင်ပြီးပြီ။ မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုတာတွေ
သူမ စိတ်မဝင်စား။

အမြဲတမ်း သနပ်ခါးမှု မတင်တတင် မျက်နှာတပြောင်တပြောင်နှင့်။

ရှိသမျှ လက်ဝှေ့ပွဲတွေ၊ ဘောလုံးပွဲတွေကို မလွတ်တမ်း လိုက်ကြည့်
သော ရွှေဇလပ်ညိုရယ်ပါ။ မေထိုက်တန်ကရော ဘာထူးလို့ လဲ။ ရွှေဇလပ်
ညိုနှင့်တွဲမှ တော့ ရွှေဇလပ်ညိုနှင့် ထပ်တူကျလို့ ပဲပေါ့။

တကယ်တော့ မေထိုက်တန်နှင့် ရွှေဇလပ်ညိုဆိုတာ နို့စို့ဖက်၊ ငယ်
သူငယ်ချင်း၊ ကျောင်းနေ ဖက် ညီမတစ်ဝမ်းကွဲလည်း တော်သေးသည် ။

မအေညီအစ်မရင်းက မွေးပြီး လမ်းဟိုဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်အလယ်မှာ
နေသော သူမတို့ နှစ်ယောက်ဟာ သူမတို့ စရိုက်တွေကြောင့် ရပ်ကွက်
ထဲမှာ တစ်စတစ်စနှင့် ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်လာခဲ့ သည် ။

* * * * *

“ထိုက်တန်”

“ဘာလဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေသော ဇလပ်နှင့် ထိုက်တန်ကို အကြောင်း
မသိသူတွေက ကြည့်နေ ကြသည်။ သူမတို့ ကတော့ အေးဆေးပင်။

“ဘက်ခမ်းနဲ့ ဗစ်တိုးရီးယားတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပြောင်းလိုက်ပြီတဲ့ ဟ
”

“အေး ... ပျော်စရာကြီးနော်”

“ပျော်စရာကြီးဆိုမှ စိတ်ညစ်စရာ သတိရသွားတယ်၊ ဘက်ခမ်းပုံ
တွေနဲ့ မန်ယူအသင်း ပိုစတာတွေလေ မားသားကြီး ဖြစ်လို့ ကုန်ပြီဟာ
”

“ဟာ ... ကြီးမိုးကလည်း ရက်စက်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်အမေ ကြီးစိုးက တော်သေးတယ်၊ ငါ့အမေက
တော်တော်ကို နှိပ်ကွပ်တာ ဟ”

“ငါ့ကိုလည်း တွေ့တိုင်း ဆူတာပဲ”

“ထားလိုက်ပါဟာ၊ ဒီတစ်ပတ် မျှော်စင်ကျွန်းမှာ လုံးချောနဲ့ ထိုင်းလ
က်ဂွေ့ကျော်တို့ စိန်ခေါ်ပွဲ ရှိတယ် သွားမလား”

“သွားမှာ ပေါ့ဟ”

“ငါတို့ ဆယ်တန်းအမှတ်စာရင်းလည်း မထုတ်ရသေးဘူး၊ သွားထု
တ်ရဦးမယ်၊ ပြီးရင် အိမ်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမယ်၊ GTC တက်ဖို့ ”

“ဟုတ်တယ်၊ အမေကလည်း ငါ့ကို GTC မတက်ရဘူးတဲ့ ၊ အင်ဂျင်နီ
ယာအလုပ်က ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပိုသင့်တော်တာတဲ့ ”

“အိမ်ကလည်း အတူတူပဲ၊ တကယ်တော့ ဝါသနာပါတာကိုလုပ်မှ ပို ထူးချွန်တယ်ဆိုတာကို ငါတို့ မိဘတွေ မသိကြသေးဘူးဟ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ”

“ကဲ ... ပြန်စို့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ ကြာနေရင် တစ်နေကုန် အောင် ဆူခံရမှာ ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဈေးဘက်ခဏလိုက်ခဲ့ဦး၊ အမေက ဘုရားပန်း မှာ လိုက်သေးတယ်”

“ငါလည်း ဈေးဘက်သွားရဦးမှာ ပါ၊ မဇီဇဝါလေ ဒီနေ့ ဆိုင်ထွက်ရင် အဝါရောင် ဝတ်မှာ မို့လို့ တဲ့ သူ့ခေါင်းစည်းကြိုးအဝါ ပျောက်နေလို့ ခေါင်းစည်းကြိုး အဝါ သွားဝယ်ခဲ့ဦးတဲ့ ”

“အဲဒါ တမင်ခိုင်းတာပါဟာ၊ ငါတို့ တွေ မိန်းမ မဆန်ဘူးဆိုပြီး ပန်းတွေမှာ လိုက်၊ မိန်းကလေး သုံးပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခိုင်းလိုက်နဲ့ လိုင်းသွင်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ က ယောက်ျားလျာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ မိန်းကလေးစိတ်ပါပဲ”

“အေးလေ၊ သူတို့ မှ နားမလည်တာ”

နှစ်ယောက်သားကတော့ အတိုက်အဖောက်ကို ညီနေတာပဲ။

*

ဒေါ်စိုးက သမီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးနေမိ၏။

သမီးကြီးက ရွှေဇီဝေါဝင်း။

သီးငယ်က ရွှေဇလပ်ညို။

သမီးနှစ်ယောက်မှာ အငယ်မက ပိုလှတာ။ ဒါပေမဲ့ အငယ်မက ယောက်ျားလုံးလေး ဖြစ်နေ သည် ။

သမီးဇီဝေါက ဇလပ်လောက်မလှ။ အသားက ညိုချင်သေးရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဇီဝေါက ပြင်ပြင် ဆင်ဆင် နေတတ်တော့ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်လေးလို တင့်တယ်ပါသည် ။

သမီးငယ်ကတော့ ဘယ်တော့မဆို တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီဝတ်ကာ တစ်ခါမှ သိမ်မွေ့တာ မတွေ့ရ။

ခုလည်း သမီးငယ်က ဂိမ်းဆော့နေသည် ။ သမီးကြီးက သူမအင်္ကျီမှာ စီးကွင့်ထိုးနေသည် ။

သမီးကြီးက မအေနဲ့ အတူ ပလာဇာမှာ အထည်ဆိုင် လိုက်ထိုင်ပေးသည် ။ အဝေးသင် တက်ပြီး ဘွဲ့ယူထားသော သမီးကြီးက ခုဆို ရောင်းတတ် ဝယ်တတ်နဲ့ ဆိုင်မှာ တော်တော် အားကိုး လို့ ရနေပြီ။

“Game ... Yes”

“အား ... စူးပြီ”

သမီးနှစ်ယောက်ဆီမှ အသံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာ၏။

“ဇလပ် ဘာလို့ သေအောင် ထအော်တာလဲ။ နင် အော်တာကိုလန့်ပြီး ဒီမှာ အပ်ချော်ထိုးမိပြီ”

“အဟီး ... ဆောရီး ... ဆောရီး မဇီဇဝါ၊ ဒီမှာ တစ်ညနေလုံး ဆော့နေတာ၊ ဒီတစ်ခါပဲ ဂိမ်းသေးလို့ ”

“ဟွန်း ... နင်ကတော့လေ”

“သမီးကြီး အပ်စူးတာ များ သွားတာ”

“ရတယ် အမေ”

“ဇလပ် သမီးငယ်၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူးကွယ်၊ သမီးငယ် ကို နေတတ် ထိုင်တတ် အောင် ဘယ်လိုသင်ရမလဲ မသိတော့ဘူး”

“အမေကလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေတာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ။ မဇီဇဝါက သူ့ဘာသာ လန့်ပြီး စူးတာ၊ သမီးလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“လူကြီးက ပြောရင် တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောတာ အမေမကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ဇလပ်က မှန်တာ ပြောတာပဲဟာ”

“အချိုးက မပြေ၊ ခေါင်းကြောကမာနဲ့ ညည်းကို ဘယ်လိုဆုံးမရမှန်း ကို မသိတော့ဘူး ဇလပ်ရယ်”

ဇလပ်ကတော့ မအေဆူတာကို ပန်းနဲ့ ပေါက်သည် ထင်နေသလား မသိ။ P2 ဂိမ်းကို အသည်း အသန် ပြန်နှိပ်နေပြန်သည် ။

ပါးစပ်ကလည်း အာမေဍိတ်သံ အစုံထွက်လျက် မှောက်အိပ်ပြီး နှိပ်လိုက်၊ ပက်လက်လှန်နှိပ် လိုက်၊ ထိုင်နှိပ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ဖြောင်းဆန်နေသည်။ ။

ဒေါ်စိုးနှင့် မိမိတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချနေမိ သည် ။ အငယ်ဆုံးလေးမို့ ဘယ်သူကမှ လဲပြင်းပြင်းထန်ထန် မဆူရက် မပြောရက်ကြဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ...။

* * * * *

ဒီနှစ်ဆောင်းတွင်းက အအေးနည်းနည်းပိုတယ်။ အရင်နှစ်တွေက ရန်ကုန်ဆောင်းဆိုတာ အနွေးထည်တောင် မဝတ်ရဘူးလေ။ ဒီနှစ်တော့ မိုးချုပ်စမှာ ကို စိမ့်ကာ ချမ်းနေပြီ။ မနက်မိုးလင်း ရင်လည်း နေရာတိုင်းမှာ မြူတွေဆိုင်းပြီး အံ့မှိုင်းနေတာပင်။

ဒီတော့ ဇလပ်တို့ က တစ်စခန်း ထပြန်သည်။ ။

“မနက်ဖြန်မနက် ထပြေးမလို့ မမိမိလို့ လိုက်မလား”

“အာ ... မလိုက်ပါဘူး”

“ဟွန့် ... ဘာကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကို မလုပ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အသားအရေ မစိုပြည်တာ”

“ဘာလို့ မစိုပြည်ရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ နင့်လက်နဲ့ ငါ့လက်ယှဉ်ကြည့်လိုက်ဦး”

“ယှဉ်ကြည့်လေ၊ မမိမိလက်က လိုရှင်းလိမ်းထားမှန်း အသိသာကြီး”

“ဇလပ်နော်”

“ဟဲ ဟဲ ... ဟတ်ထိသွားပြီ”

“ဟွန်း ... နင်က ဘယ်သူနဲ့ ပြေးမှာ တုန်း”

“ထိုက်တန်နဲ့ ပေါ့”

“မိုးနည်းနည်းလင်းမှ ပြေး။ မဟုတ်ရင် အန္တရာယ်များ တယ်”

“ဒီရပ်ကွက်ကိုပဲ ပတ်ပြေးမှာ ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ”

ဇီဇဝါကို ခေါ်လို့ မရလည်း သူမမှာ ထိုက်တန်ရှိပြီးသားပါ။ ဇီဇဝါကို ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား တစ်ခုခု လုပ်စေချင်လို့ ခေါ်တာ။ စေတနာကို နားမလည်တဲ့ အစ်မဖြစ်သူကတော့ ပျင်းကို ပျင်းလွန်း တယ်။

အိပ်ရာမဝင်ခင်ကတည်းက အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ထရက်ဆုတွေ၊ ဖိနပ်တွေ သေချာပြင်ဆင်ပြီး မှ အိပ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ မျက်နှာသစ်ပြီး တာနဲ့ အဝတ်လဲ၊ ဖိနပ်စီးပြီး ထိုက်တန်တို့ အိမ်ဘက် ပြေးခဲ့သည် ။

ထိုက်တန် မနိုးသေးဘူးလား မသိ။ အတွေးမဆုံးခင် ထိုက်တန်နဲ့ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဆုံသည် ။

“မောနင်း ဇလပ်”

“မောနင်း ထိုက်တန်”

“အား ... ဆောင်းတွင်းနံနက်ဦး လေလေးက လတ်ဆတ်အေးမြပြီး စိတ်ကို လန်းသွားတာ ပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ လေရှူရတာ အရသာရှိနေတာပဲ”

“ဒါနဲ့ မဇီဇဝါ မခေါ်ခဲ့ဘူးလား”

“ခေါ်တယ်၊ ငပျင်းက မလိုက်ဘူးတဲ့ ”

“ကဲ ... ရပ်ကွက်ကို ပတ်ပြေးကြစို့”

“အေး”

အဲလိုနဲ့ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် သူတို့ ပြေးခဲ့ကြတယ်။ တကယ်လို သာ ခလုတ်တိုက်မိမယ်မှန်း သိရင် သူတို့ ပြေးပါ့မလား။ မသိလို့ ပြေးမိ တော့ ခလုတ်တိုက်မိပြီး အထိနာရပြီ။ ဘာကို ခလုတ်တိုက် လိုက်သလဲ သိလား။ နှလုံးသားကိုလေ။

အဲဒီမနက်က ထိုက်တန်က နောက်ကျလို့ ထိုက်တန်ကို သွားခေါ်ရ တယ်။

ပြီးတော့ စိတ်ကူးပေါက်တာနဲ့ ထိုက်တန်ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ရပ်ကွက်လမ်းမှာ မပြေးဘဲ ဗဟို လမ်းပေါ် ဆင်းပြီး ပြေးကြတာ။

လမ်းကြားလေးထဲက ကားတစ်စီး ဗြုန်းစားကြီး ကွေ့ထွက်လာတော့ ဇလပ် အရှိန်မထိန်းနိုင် တော့ဘူး။

“ကျွီး”

“အား”

“ဟာ ... ဇလပ်”

တော်ပါသေးရဲ့ ။ ကားက ဘရိတ်က်ကို အချိန်မီ အုပ်လိုက်နိုင်လို့ ။ ကားနဲ့ ဇလပ် ထိရုံလေးမှာ ပဲ ကားရပ်သွားတာမို့ တိုက်လည်း မတိုက်မိ ။ ဘာမှ လဲ မဖြစ်ဘဲ ဇလပ်တစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ် ကလေးနဲ့ ကြောင့်နေသည် ။

“ဟဲ့ ... ဇလပ်၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဟင် ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ကားပေါ်က အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ယောက်ျားတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ။

“ကောင်လေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

သူက စိတ်ရှုပ်နေပုံနှင့် သေချာမကြည့်ဘဲ ခပ်နှိမ်နှိမ် မေးသည်။ ။

“တိုက်မှ မတိုက်မိတာ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဟင်”

အသံကြားမှ မိန်းကလေးမှန်း သိသွားသည်။ ။

“ဘာမှ မဖြစ်ရင်လည်း ပြီးရော”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူက ကားပေါ် ပြန်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ။

“ဘာကြီးလဲဟာ။ စကားပြောတာကြီးကလည်း ။ မညက်လိုက်တာ”

ထိုက်တန်က ရှုတ်ချသည်။ ။ ဇလပ်ကတော့ သူ့ကားနောက်မီးလေးကို ငေးနေဆဲပင်။

“ဟဲ့ ... ဇလပ်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သိဘူး”

“ဘာ”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒီအစ်ကိုကြီး တော်တော်ချောတယ်နော်”

“အဲလောက် မဟုတ်ပါဘူးဟ”

“နင် သေချာမကြည့်လိုက်ဘူးလား၊ ဘက်ခမ်းနဲ့ တူတယ်”

“မိလေပ် ... နင် အဲဒီလူကြီးကို ကြိုက်သွားတာလား”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“စိတ်မကူးနဲ့ ။ ကလေးအဖေကြီးလား မသိဘူး”

“ထိုက်တန်နော်”

* * * * *

ဆုံခဲ့တာက ခလုတ်တိုက်လိုက်သလို ခဏလေးပါ။ ဘယ်သူမှန်းမသိ
။ ဘယ်ကမှန်းမသိ။ ဒီတော့လည်း ကြာတော့ လေပ် ထိုသူ့ကို မေ့သွားပါ
သည် ။

ဒါပေမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက လေပ်ကို ထပ်ပြီး ခလုတ်တိုက်ပြန်သည်
။

အဲဒီနေ့က လေပ်နဲ့ ထိုက်တန် ကျောင်းသွားအပ်တာပါ။ မဇီဝေါက
လေပ်တို့ ကို ကျောင်းလိုက် အပ်ပေးသည် ။

GTC တက်ခွင့်ရဖို့ နှစ်ပတ်လောက် သပိတ်မှောက်၊ အဲ ... မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ပန်းကန်မှောက် လိုက်ရသည် ။

GTC မှ မတက်ရရင် ဘယ်ကျောင်းကိုမှ မတက်ဘူးဟု ဆန္ဒပြရသည်
။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းတက်ခွင့်ရတော့ ဇလပ်နှင့် ထိုက်တန်လောက် ပျော်ရသည့်သူ မရှိတော့။

မဇီဝေါကိုယ်တိုင် ကျောင်းလိုက်အပ်ပေးသည် ။ မဇီဝေါ မောင်းသော ဆလွန်းကားလေးနဲ့ ပေါ့။

အရေးထဲ သန်လျင်မြို့ထဲမှာ ကားက ထိုးရပ်သွားသည် ။

“ဟယ်တော့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

“ဆီကုန်တာလား မဇီ”

ဇလပ် တစ်ခါတစ်ရံ မဇီဝေါကို မဇီဟု အတိုကောက်ခေါ်တတ်သည် ။

“ဆီက အပြည့်ထည့်လာတယ်ဟ”

“ဒါကြောင့် ဇလပ်က GTC တက်တာ၊ အိမ်ကကားကို ပြင်ဖို့ အတွက် မက်ကယ်နီကယ်ယူမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ကားပျက်ရင် ဝပ်ရှော့အပ်ရုံပဲ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ ကြားထဲ သူက တစ်မှောင့်”

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ဇလပ် မှတ်မိနေသော သူ့ကားလေးက သူမတို့ နား ထိုးရပ်ကာ ...

ဇလပ်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားသည် ။ သူ့ဇလပ်ကို မှတ်မိလို့ ပေါ့နော်။

“ဇီဝေါ”

“ဟယ် ... ကိုဒီဇင်ဘာ”

“ခေါ်လိုက်တာက ဝမ်းသာအားရကြီးကိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဒီဇင်ဘာရဲ့၊ ဒီမှာ ကားဘာဖြစ်မှန်း မသိလို့။ ဘယ်နားသွားပြင်ရမှန်းလဲ မသိနဲ့၊ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း...”

“ကယ်တင်ရှင် ရောက်လာတယ် ဆိုပါတော့”

“ကူညီမယ်ဆိုရင်ပေါ့ရှင်”

“ဇီဝေါကို မျက်နှာလွှဲသွားနိုင်စွမ်းမှ မရှိတာ။ ကဲပါ ... ကိုယ်ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်။ ကိုယ် ပြင်လို့ မရရင်တော့ ဒီနားမှာ ကိုယ့်အသိဝပ်ရှေ့ ရှိပါတယ်”

သူ့နာမည်က ဒီဇင်ဘာ။ မဇီဝေါနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံရသည်။ လေဝ်ကိုတော့ မှတ်မိပုံမရ။ ကားဘောနက်ကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက် ပြင်လိုက် နှင့် ...

“ကဲ ... ဇီဝေါ၊ နှိုးကြည့်ပါဦး၊ ရပြီ ထင်တာပဲ”

ကားစက်သံက သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရပြီ ... ကိုဒီဇင်ဘာရေ၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

“မိန်းကလေးတွေ ကားပျက်ရင် ကူညီနိုင်အောင် သင်ထားတာလေ”

“လုပ်ပြီ၊ ကိုဒီဇင်ဘာကတော့”

“ကဲ ... သွားကြတော့။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကော်ဖီတိုက်”

“တိုက်မှာ ပေါ့၊ သွားပြီနော်”

“အိုကေပါဗျာ”

ကိုဒီဇင်ဘာက လက်ပြနုတ်ဆက် ကျန်ခဲ့သည်။ အဲဒီမှာ လေဝ်က တစ်စခန်း ထသည်။

“မဇီ”

“ဟင်”

“ဇလပ်တို့ နဲ့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးကို ဘာလို့ မိတ်ဆက်မပေးတာလဲ”

“လိုမှ မလိုတာ ဇလပ်ရယ်”

“လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုတာ မလိုအပ်တဲ့ အရာလား မဇီ”

“ဪ ... ဒီကလေးမ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီဇင်ဘာဆိုတာ စီးပွားရေးသမား၊ သူလိုလူက အချိန်ကြာကြာပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကို ကိုယ်က လေကြောရှည်နေလို့ ရလား”

“ဟွန်း ... သူနဲ့ မဇီက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူက ပလာဇာမှာ hand set ရောင်းတဲ့ ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်လေ။ ငါ နောက်ဆုံးလဲထားတဲ့ hand set က သူ့ဆီက ဝယ်ထားတာ”

“Hand set တစ်လုံးဝယ်တာနဲ့ ပဲ ခင်သွားရောလား”

“ပလာဇာတစ်ခုထဲမှာ ဆိုတော့ ခင်တာပေါ့၊ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

★